

UZASADNIENIE

A. M. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 4 listopada 2015 roku do dnia 17 marca 2016 roku w pomieszczeniach mieszkalnych położonych przy ulicy (...) w P. oraz innych ustalonych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, przechowywał wyroby akcyzowe w postaci: tytoniu w ilości 8,75 kg oraz papierosów w łącznej ilości 81.010 sztuk, z czego w dniu 4 listopada 2015 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą papierosów w ilości 18.440 sztuk zapakowanych w 922 paczki, bez znaków akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 k.k.s., na których ciąży podatek akcyzowy w łącznej wysokości 72.784,00 zł, przy czym sprawca popełnił czyn będąc już skazanym w dniu 13 września 2012 roku za umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, które do dnia 17 września 2015 roku uiścił w całości, tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. w z w. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. oraz w zw. z art. 37 § 1 punkt 4 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 8 sierpnia 2016 roku oskarżonego w miejsce zarzuconego mu czynu uznano za winnego tego, że w okresie od dnia 4 listopada 2015 roku do dnia 17 marca 2016 roku w P. , działając w krótkich odstępach czasu , w wykonaniu tego samego zamiaru, przechowywał wyroby akcyzowe w postaci: tytoniu w ilości 8,75 kg oraz papierosów w łącznej ilości 81.010 sztuk, z czego w dniu 4 listopada 2015 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą papierosów w ilości 18.440 sztuk zapakowanych w 922 paczki, bez znaków akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 k.k.s., na których ciąży podatek akcyzowy w łącznej wysokości 72.784,00 złotych czym wypełnił znamiona czynu wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 1 k.k.s. w z w. z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 75 złotych.

Sąd na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci tytoniu oraz paczek papierosów, a także zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia który miał wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że czyn zarzucany oskarżonemu A. M. miał mieć potwierdzenie w jego wyjaśnieniach podczas gdy oskarżony przed sądem nie przyznał się do winy, a to, że przyznał się w postępowaniu przygotowawczym wynika z tego, że działał pod wpływem błędu wynikłego z faktu zmiany zarzutów;
2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, a zwłaszcza nieprzesłuchanie świadka T. B., co spowodowało, że nie dających się usunąć wątpliwości nie można tłumaczyć na niekorzyść oskarżonego.

Oskarżony wniósł o uniewinnienie od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna.

Sąd I instancji wnikliwie rozważył zgromadzony materiał dowodowy, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k., wykazując sprawstwo A. M. i ujawniając na rozprawie wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, zarówno przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i przeciwko niemu. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przeprowadzonych dowodów, tj. wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków P. Z., A. H. oraz M. W., jak również ujawnionych na rozprawie dokumentów, w szczególności protokołów sporządzonych przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, poczyniona została w sposób wszechstronny i obiektywny, z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaskarżony wyrok

należało uznać za poprawny zarówno pod względem oceny dowodów, weryfikacji i ugruntowania jego podstawy faktycznej, jak również oceny prawnej popełnionego czynu i reakcji karnej zastosowanej wobec oskarżonego, a także orzeczenia przepadku przedmiotów.

W odniesieniu do pierwszego z postawionych w apelacji zarzutów Sąd Okręgowy nie dopatrywał się błędu w ustaleniach faktycznych. Analiza treści sporządzonego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że Sąd meriti wyciągnął logiczne wnioski w oparciu o kompleksowo oceniony materiał dowodowy. Z zeznań funkcjonariuszy Służby Celnej jak i dokumentów (protokołu kontroli k.1, protokołu oględzin k. 10v.) jednoznacznie wynika, że oskarżony sam wskazał miejsce przechowywania papierosów w mieszkaniu, co wyklucza jego brak wiedzy w tym zakresie. Kwestia wyjaśnień oskarżonego i tego, jakie znaczenie nadać przyznaniu się do winy w postępowaniu przygotowawczym i zaprzeczeniu winy podczas rozprawy sądowej należy do sfery postępowania dowodowego i dotyczy zagadnienia poprawności zastosowania zasad postępowania, w tym w szczególności dyrektywy z art. 7 k.p.k. Zdaniem Sądu odwoławczego poprawność oceny dowodów, w tym także i wyjaśnień A. M. nie budzi wątpliwości. Sąd meriti dokładnie wskazał okoliczności, które legły u podstaw uznania wyjaśnień złożonych na rozprawie za niewiarygodne, słusznie akcentując ich nielogiczność i sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym, a także zwracając uwagę na zmienność ich treści. W tym świetle całkowicie uprawnione jest uznanie depozycji oskarżonego za linię obrony, która została przygotowana i obmyślona w trakcie postępowania w sprawie, wobec czego Sąd Rejonowy postąpił słusznie odmawiając im przymiotu wiarygodności.

W ocenie Sądu Okręgowego za absurdalną należy uznać podniesioną przez A. M. okoliczność, że wcześniejsze przyznanie się do winy było wynikiem pomyłki wywołanej zmianą postanowienia o przedstawieniu zarzutów i niezrozumieniem przez oskarżonego tego, o co się go w istocie oskarża. Ze znajdującego się w aktach sprawy protokołu wynika wprost, że oskarżony został zapoznany z treścią zmienionych zarzutów i w pełni świadomie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w zmienionej postaci. Powyższe czyni postawiony zarzut bezpodstawnym. Nie stanowi również błędu wyciągnięcie wniosku o sprawstwo i winie oskarżonego z faktu dobrowolnego poddania się karze przez A. R.. Najzupełniej logiczne jest, że skoro konkubina A. M. poddała się odpowiedzialności za czyn popełniony wspólnie z oskarżonym, to tym samym potwierdziła jego udział w tym czynie. Brak zakazu dowodowego w tym zakresie sprawia, że powyższa okoliczność może stanowić dowód przeciwko oskarżonemu, choć – co zrozumiałe – jego nazwisko nie zostało wymienione w prawomocnym wyroku przeciwko A. R.. Sąd meriti poczytał powyższą okoliczność jako dowód przemawiający za sprawstwem oskarżonego i miał do tego prawo w świetle zasad postępowania dowodowego; przy tym wydany wyrok stanowił tylko jeden z dowodów przeciwko A. M., a nadto został oceniony swobodnie, wobec czego dochowano wymogów przewidzianych przez art. 7 k.p.k.

Przechodząc do drugiego z postawionych zarzutów Sąd odwoławczy zważył, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne wątpliwości o nieusuwalnym charakterze, które zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. wymagałyby rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego. Sam fakt nieprzesłuchania w charakterze świadka T. B. pozostaje bez jakiegokolwiek wpływu na okoliczności sprawy, ponieważ za pomocą innych dowodów Sąd w niebudzący wątpliwości sposób ustalił, że osoba o tych personaliach w rzeczywistości nie uczestniczyła w wynajmie garażu, w którym przechowywane były wyroby akcyzowe. Sąd I instancji poprzestał w tym zakresie na przesłuchaniu świadka M. W., która dostarczyła wszystkich informacji niezbędnych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że M. W. miała interes w tym, aby odsunąć od siebie widmo odpowiedzialności karnej i na aprobatę zasługuje konkluzja Sądu Rejonowego, że zeznawała ona zgodnie z prawdą. Można jedynie dodać, że Sąd Rejonowy czynił starania o ustalenie miejsca zamieszkania T. B. w celu wezwania go na rozprawę, które jednak zakończyły się niepowodzeniem.

Sąd Okręgowy zważył, że wymierzona oskarżonemu kara 500 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 75 złotych jest w pełni adekwatna do popełnionego czynu, warunków osobistych oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu. Rozstrzygnięcie o przepadku przedmiotów miało podstawę prawną w art. 30 § 2 k.k.s. i wobec skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. w z w. z art. 65 § 1 k.k.s. przepadek taki musiał

zostać orzeczony. Kierunek wniesionego środka zaskarżenia zwalnia Sąd odwoławczy z obowiązku odnoszenia się do zasadności orzeczenia o zwolnieniu oskarżonego od kosztów sądowych.

Mając na uwadze powyższe wniesioną apelację należało uznać za niezasadną, a zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego oraz konieczność wykonania kary grzywny, zwolnił go od ich ponoszenia .